

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1155/2024
08.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Добривоја Бјелића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Јоване Ристановић Огњановић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 23/23 од 22.02.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-290/24 од 14.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 08.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Добривоја Бјелића, адвоката Јоване Ристановић Огњановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 23/23 од 22.02.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-290/24 од 14.05.2024. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К. бр. 23/23 од 22.02.2024. године, окривљени Добривоје Бјелић оглашен је кривим да је извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју се урачунава време проведено у притвору од 04.06.2022. године до 04.11.2022. године и изречена му је мера безбедности одузимање предмета прецизно наведеног у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и остале трошкове Вишем јавном тужилаштву у Ужицу и оштећеном о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-290/24 од 14.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Добривоја Бјелића, адвоката Јоване Ристановић Огњановић и пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 23/23 од 22.02.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Јована Ристановић Огњановић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји као основан и побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног огласи кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика и изрекне му блажу кривичну санкцију или га ослободи од казне или да га за кривично дело убиство у покушају ослободи од казне услед прекорачења нужне одбране или ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним саставом већа. Такође, предложио је да се извршење правноснажне пресуде одложи у смислу члана 488. став 3. Законика о кривичном поступку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, с обзиром да је окривљени Добривоје Бјелић оглашен кривим за радњу описану у изреци првостепене пресуде која не садржи законска обележја овог кривичног дела, нити било ког кривичног дела, с обзиром да у конкретном случају изостаје противправност као битан елемент општег појма кривичног дела. Томе у прилог бранилац наводи да изрека побијане пресуде не садржи јасно опредељене и индивидуализоване субјективне елементе свести и виности окривљеног, његов однос према кривичном делу и последици, да није утврђено да је умишљај окривљеног обухватао смрт оштећеног као последицу кривичног дела, да није наведено којом радњом је окривљени показао намеру да оштећеног противправно лиши живота, нити таква намера произилази из утврђених чињеница, те да умишљај не произилази из чињеница описаних у изреци пресуде. Из наведених разлога, по наводима браниоца, у конкретном случају једино може бити речи о кривичном делу тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика.

По оцени Врховног суда, изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је у време и на месту описаном у изреци „у стању једноставне алкохолне опијености умереног степена, са алкоholeмијом од 1,55 промила, када је његова способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била смањена, али не битно, са умишљајем покушао да другог лиши живота, тако што је... након краће расправе са оштећеним... изашао из ресторана, упутио се до свог возила... из возила узео један ловачки нож... да би се потом вратио испред угоститељског објекта где је на паркингу био оштећени... након чега је оштећеном задао предметним ловачким ножем ударац у пределу стомака наневши му тешке телесне повреде... након чега се пошто се на наведеном месту окупио већи број људи удаљио са лица места, из кога разлога са умишљајем започето извршење кривичног дела није довршио, свестан да задавањем ударца ножем оштећеном АА у предео трбушне дупље у близини грудне кости, истог може лишити живота па је на то пристао, а био је свестан да је његово дело забрањено“.

Кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика (КЗ) чини онај ко другог лиши живота.

Одредбом члана 30. Кривичног законика прописано је да ко са умишљајем започне извршење кривичног дела, али га не доврши, казниће се за покушај кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора од 5 година или тежа казна.

Врховни суд налази да супротно наводима захтева браниоца окривљеног чињенични опис дат у изреци првостепене пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и то како објективна која се односе на радњу извршења, тако и субјективна обележја која се односе на урачуљивост и умишљај окривљеног.

Из чињеница и околности означених у чињеничном опису изреке пресуде, по оцени овог суда, произилази да је окривљени био свестан да убадањем ловачког ножа из непосредне близине предео трбуха (виталну регију тела), свестан да наведеном приликом користи ловачки нож који без сумње представља опасно средство и свестан да наношењем описане убодне ране оштећеном у виталну регију тела у близини виталних унутрашњих органа, услед такве радње може наступити смртна последица код оштећеног, на ту могућност и пристао и био је свестан да је његово дело забрањено, те је стога поступао са евентуалним умишљајем, али да је у довршењу кривичног дела спречен окупљањем већег броја људи.

Осим тога, самим тим што из изреке првостепене пресуде произилази да је постојао напад окривљеног, те није утврђено, односно у изреци пресуде није наведено да је окривљени критичном приликом од свог добра одбијао истовремени противправни напад од стране оштећеног, супротни наводи браниоца у погледу поступања у нужној одбрани оцењени су као неосновани.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да се у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, за које је и оглашен кривим правноснажним пресудама, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењен као неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Самим тим неосновани су и наводи захтева којима

се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да је правна квалификација овог кривичног дела погрешна.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим, приликом образлагања истакнуте повреде бранилац наводи да изречена казна затвора није примерена свим околностима догађаја, чињеници да се ради о до сада неосуђиваном лицу са навршених 70 година, који је породичан човек, отац троје деце, а којим наводима бранилац суштински указује на учињену повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, приликом образлагања исте бранилац наводи да је приликом одлучивања о жалби на пресуду првостепеног суда одлучивао Апелациони суд у Крагујевцу у већу састављеном од судија Радомана Спариха, Злате Несторовић и Милене Петровић, а које веће је у идентичном саставу одлучивало у истој кривичноправној ствари након ступања оптужнице на правну снагу и то приликом одлучивања о жалби браниоца против решења о продужењу притвора Вишег суда у Ужицу Кв. бр. 149/22 од 23.09.2022. године, када је ово веће донело решење Кж2-635/22 од 04.10.2022. године у коме је јасно изразило свој став поводом кривиче окривљеног Добривоја Бјелића, што доводи у сумњу њихову непристрасност. Поред тога бранилац напомиње да је судија Радоман Спарих судио у Окружном суду у Ужицу са судијом Љубишом Радуловићем, који је донео прву првостепену пресуду а што је чињеница која такође указује на непристрасност, а којим наводима бранилац фактички указује на постојање околности које изазивају сумњу у непристрасност судија и неправилну примену одредбе члана 37. став 2. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП и члан 37. став 2. ЗКП, то је у овом деловима захтев за заштиту законитости одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**